

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
בבא מציעא- איזהו נשך	מאי דאמר																		
הוה יתיבנא קמיה דרב נחמן, ובעי לאותביה אונאה, ואודיק: חזיתן איילונית.	רבא:													○	◇	סז.			
והרי אונאה דמחילה בטעות היא ולא היא מחילה.	[רבא]													⋈	◇	סז.			
ואודיק: חזיתן איילונית, הרי איילונית דמחילה בטעות היא - והיא מחילה.	[רב נחמן]													!	◇	סז.			
הממאנת והשנייה והאיילונית - אין להן לא כתובה ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות.	דתנן:													■	!	◇	סז.		
ולא היא: לא אונאה היא תיובתיה, ולא איילונית מסייע ליה.														■	◇	סז.			
לא אונאה תיובתיה - דלא ידע דאיתיה אונאה, דמחיל גביה.														■	■	◇	סז.		
ולא איילונית מסייע ליה - דניחא לה דתיפוק עלה שמא דאישות.														■	■	◇	סז.		
ההיא איתתא דאמרה ליה להווא גברא: זיל זבין לי ארעא מקריבין. אזל זבן לה. אמר ליה: אי הווי לי זוזי מהדרת לה ניהלי? - אמר ליה: את ונוולא אחי.															○	◇	סז.		
כל את ונוולא אחי סמכא דעתיה, ולא גמר ומקני.	רבה בר רב הונא:														■	◇	סז.		
ארעא הדרה, פירי מאי? רבית קצוצה הווי - ויוצאין בדיינין, או דילמא כי אבק רבית הווי, ואין יוצאין?															^	◇	סז.		
מסתברא, כי אבק רבית הווי, ואין יוצאין בדיינין.	רבה בר רב הונא:														!	◇	סז.		
כי אבק רבית הווי, ואין יוצאין בדיינין.	וכן אמר רבא:														!	◇	סז.		
משכנתא מאי? התם טעמא מאי - משום דלא קץ ליה, הכא נמי - לא קץ ליה. או דילמא התם זביני, הכא הלואה?	אביי לרבה:														^	◇	סז.		
התם טעמא מאי - משום דלא קץ ליה, הכא נמי - לא קץ ליה.	אמר ליה: [רבה]														!	◇	סז.		
עבד רבינא עובדא, וחשיב ואפיק פירי, דלא כרבה בר רב הונא.	רב פפי:														■	○	◇	סז.	
הא משכנתא באתרא דמסלקי, אכל שיעור זוזי - מסלקין ליה, אכל טפי - לא מפקין מיניה, ולא מחשבינן משטרא לשטרא. ובדיתי, אכל שיעור זוזי - מסלקין ליה, אכל טפי - מפקין מיניה, ומחשבינן משטרא לשטרא.	מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא:														■	◇	סז.		
השתא דאמרת אכל טפי לא מפקין מיניה, אכל שיעור זוזי - נמי לא מסלקין ליה בלא זוזי. מאי טעמא - סלקי בלא זוזי אפוקי מיניה הוא, הוי אבק רבית, ואבק רבית אינה יוצאה בדיינין.	רב אשי:														■	◇	סז.		
עבד רב אשי עובדא ביתומים קטנים כגדולים.	[רב אשי]														○	◇	סז.		
האי משכנתא, באתרא דמסלקי - לא ניכול אלא בנכיתא, וצורבא מדרבנן אפילו בנכיתא לא ניכול. אלא במאי ניכול - בקיצותא.	רבא בריה דרב יוסף משמיה דרבא:														■	◇	סז.		
הניחא למאן דאמר קיצותא שריא, אלא למאן דאמר קיצותא אסירא, מאי איכא למימר?															⋈	◇	סז.		
קיצותא, פליגא בה רב אחא ורבינא:	דאתמר:														■	⋈	◇	סז.	
קיצותא שריא	[חד: רב אחא/ רבינא]														◆	■	⋈	◇	סז.
וחד אמר קיצותא אסירא.	[חד: רב אחא/ רבינא]														◆	■	⋈	◇	סז.
היכי דמי קיצותא?															^	⋈	◇	סז.	
דאמר ליה: עד חמש שנין אכילנא לה בלא נכיתא, מכאן ואילך שיימנא לך כולהו פירי.															!	⋈	◇	סז.	
כל בלא נכיתא - אסור. אבל היכי דמי קיצותא - דאמר ליה: עד חמש שנין אכילנא בנכיתא, מכאן ואילך שיימנא לך כולהו פירי.	איכא דאמרי:														!	⋈	◇	סז.	
מאן דאסר בקמייתא - שרי בבתרייתא, מאן דאסר בבתרייתא - היכי שרי למיכל?															⋈	⋈	◇	סז.	
שרי כי משכנתא דסורא, דכתבי בה הכי: במשלם שניא אילין תיפוק ארעא דא בלא כסף.															!	◇	סז.		
האי משכנתא, באתרא דמסלקי - אין בעל חוב גובה הימנה, ואין הבכור נוטל בה פי שנים, ושביעית משמטתה. ובאתרא דלא מסלקי - בעל חוב גובה הימנו, ובכור נוטל בו פי שנים, ואין שביעית משמטתה.	רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע אמרי תרוייהו:														■	◇	סז.		
האי משכנתא, באתרא דמסלקי - מסלקי ליה ואפילו מתמרי דאבודיא, ואי אגבהנהו בסיסני - קננהו. ולמאן דאמר כליו של לוקח ברשות מוכר - קנה לוקח, אפילו דלא אגבהנהו בסיסני - קננהו.	ואמר מר זוטרא משמיה דרב פפא:														■	◇	סז.		

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story		מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof			א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
בבא מציעא-איזהו נשך		מאן דאמר			Talmud Navigator															
מימרא																				
פשיטא, באתרא דמסלקי ואמר לא מסתלקנא - הא קאמר דלא מסתלקנא. אלא באתרא דלא מסלקי, ואמר מסתלקנא, מאי? צריך למקנא מיניה, או לא?																				
לא צריך למקנא מיניה	רב פפא:		◇	!																סו:
צריך למקנא מיניה.	רב ששת בריה דרב אידי		◇	!																סו:
והלכתא: צריך למקנא מיניה.			■																	סו:
אמר: איזיל ואייתי זוזי - לא אכיל.			■																	סו:
איזיל ואטרח ואייתי זוזי - רבינא אמר: אכיל	[רבינא]		◇	■																סו:
לא אכיל.	מר זוטרא בריה דרב מרי:		◇	■																סו:
והלכתא: לא אכיל.			■																	סו:
רב כהנא ורב פפא ורב אשי לא אכלי בנכיתא	[רב כהנא ורב פפא ורב אשי]				○															סו:
רבינא אכיל בנכיתא.	[רבינא]				○															סו:
מאי טעמא דמאן דאכיל בנכיתא - מידי דהוה אשדה אחוזה. שדה אחוזה, לאו אף על גב דקא אכיל פירי טובא, אמר רחמנא קא פריק לה בארבעה זוזי, הכא נמי לא שנא. ומאן דאסר - אמר לך: שדה אחוזה הקדש היא, ורחמנא אוקמיה אפדין. הכא - הלואה היא, ומיחזי כרבית.	מר זוטרא:			■																סו:
אמרו לי סבי דמתא מחסיא: סתם משכנתא - שתא.	רב אשי:			■																סה.
למאי נפקא מינה?				;																סה.
דאי אכיל לה שתא - מצי מסלק ליה, ואי לא - לא מצי מסלק ליה.				!																סה.
אמרו לי סבי דמתא מחסיא: מאי משכנתא - דשכונה גביה.	ואמר רב אשי:			■																סה.
למאי נפקא מינה				;																סה.
לדינא דבר מצרא.				!																סה.
לית הלכתא לא כטרשי פפונאי, ולא כטרשי מחונאי, ולא כחכירי נרשאי.	רבא:			■																סה.
כטרשי פפונאי - כטרשי דרב פפא.				■																סה.
שטרשי מחונאי - דוקפי ליה לרווחא אקרנא, וכתבי ליה בשטרא.				■																סה.
מי יימר דהוה רווחא?				;																סה.
אבא עביד הכי, וכי אתו לקמיה - מהימן להו.	מר בר אמימר לרב אשי:			○																סה.
תינח היכא דאיתיה לדידיה, אי שכיב ונפל שטרא קמי יתמי מאי?	אמר ליה: [רב אשי]			;																סה.
הוי (קהלת י') כשגגה שיצא מלפני השליט, ונח נפשיה דאמימר.				○																סה.
חכירי נרשאי - דכתבי הכי: משכן ליה פלניא ארעיה לפלניא, והדר חכרה מיניה.				■																סה.
אימת קנאה דאקנייה נהליה?				;																סה.
והאידינא דקא כתבי הכי: קנינא מיניה ושהינא כמה עידני, והדר חכרה כדי שלא תנעול דלת בפני לווין - שפיר דמי.				■																סה.
ולאו מלתא היא.				■																סה.
אין מושיבין חנוני למחצית שכר, ולא יתן מעות ליקח בהן פירות למחצית שכר, אלא אם כן נותן לו שכרו כפועל.				■																סה. מ
אין מושיבין תרנגולין למחצה, ואין שמיין עגלין וסייחין למחצה, אלא אם כן נותן לו שכר עמלו ומזונו.				■																סה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא מציעא-איזהו נשך	מאי דאמר													
אבל מקבלין עגלין וסייחין למחצה, ומגדלין אותן עד שיהו משולשין, וחמור - עד שתהא טוענת.														סה.
כפועל בטל.	תנא:													סה.
מאי כפועל בטל?														סה.
כפועל בטל של אותה מלאכה דבטל מינה.	אביי:													סה:
וצריכא, דאי תנא חנוני - חנוני הוא דסגי ליה כפועל בטל, משום דלא נפיש טרחיה. אבל מעות ליקח בהן פירות, דנפיש טרחיה - אימא לא סגי ליה כפועל בטל. ואי תנא מעות ליקח בהן פירות - הוה אמינא התם הוא דבעי כפועל בטל, משום דנפיש טרחיה, אבל חנוני דלא נפיש טרחיה - אימא סגי ליה במשהו בעלמא, דאפילו לא טבל עמו אלא בציר, ולא אכל עמו אלא גרוגרת אחת - זהו שכרו, צריכא.														סה:
(כמה עיזי, ותרנגולין מעלין סימן).														סה:
כמה הוא שכרו - בין מרובה ובין מועט, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]													סה:
אפילו לא טבל עמו אלא בציר, ולא אכל עמו אלא גרוגרת אחת - זהו שכרו.	רבי יהודה:													סה:
נותן לו שכרו משלם.	רבי שמעון בן יוחאי:													סה:
אין שמין לא את העזים ולא את הרחלים, ולא כל דבר שאינו עושה ואוכל למחצה.	תנו רבנן: [ת"ק]													סה:
שמין את העזים מפני שחולבות, ואת הרחלים מפני שגוזזות ושוטפות ומורטות, ואת התרנגולת מפני שהיא עושה ואוכלת.	רבי יוסי ברבי יהודה:													סה:
ותנא קמא גיזה וחלב לא ספק שכר עמלו ומזונו?														סה:
בגיזה וחלב כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - בנסיובי ותותרי.														סה:
תנא קמא סבר לה כרבי שמעון בן יוחי	[תנא קמא]													סה:
נותן לו שכרו משלם	דאמר: [רבי שמעון בן יוחאי]													סה:
רבי יוסי ברבי יהודה סבר לה כאבוא	[רבי יוסי ברבי יהודה]													סה:
אפילו לא טבל עמו אלא בציר, ולא אכל עמו אלא גרוגרת אחת - זהו שכרו.	דאמר: [רבי יהודה]													סה:
משכרת אשה לחברתה תרנגולת בשני אפרוחין.	תנו רבנן:													סה:
אשה שאמרה לחברתה: תרנגולת שלי וכיצים שליכי, ואני ואת נחלוך באפרוחין רבי יהודה מתיר	[רבי יהודה]													סה:
אוסר.	רבי שמעון:													סה:
ורבי יהודה לא בעי שכר עמלו ומזונו?														סה:
איכא ביצים מזורות.														סה:
מקום שנהגו להעלות שכר כתף, למעות, לבהמה - מעלין, ואין משנין ממנה המדינה.	תנו רבנן: [ת"ק]													סה:
שמין עגל עם אמו, וסיה עם אמו, ואפילו במקום שנהגו להעלות שכר כתף למעות.	רבן שמעון בן גמליאל:													סה:
ורבן שמעון בן גמליאל לא בעי שכר עמלו ומזונו?														סה:
איכא גללים.	[רבי שמעון בן גמליאל]													סה:
ואידך														סה:
גללים אפקורי מפקיר להו.	[ת"ק]													סה:
הלכה כרבי יהודה, והלכה כרבי יוסי ברבי יהודה, והלכה כרבן שמעון בן גמליאל.	רב נחמן:													סה:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בכא מציעא- איזהו נשך	מימרא	מאן דאמר												
בני רב עיליש נפק עלייהו ההוא שטרא דהוה כתיב ביה פלגא באגר, פלגא בהפסד.														סח:
רב עיליש גברא רבה הוא, ואיסורא לאינשי לא הוי ספי. מה נפשך, אי פלגא באגר - תרי תילתי בהפסד, אי פלגא בהפסד - תרי תילתי באגר.	רבא:													סח:
אמריתא לשמעתא קמיה דרב זביד מנהרדעא	רב כהנא:													סט:
דלמא רב עיליש טובל עמו בציר הוה, ואמר רב נחמן: הלכה כרבי יהודה	ואמר לי: [רב זביד]													סט:
לאו הלכתא איתמר, אלא שיטה איתמר.	אמר ליה: [רב כהנא]													סט:
הכי נמי מסתברא, דאי לא תימא הכי - למה ליה למיחשב ולמימר הלכה הלכה? לימא הלכה כרבי יהודה, דמיקל מכולהו.														סט:
מותר שלישי בשכרך - הרי זה מותר	רב:													סט:
לא מצא מותר שלישי ילך לביתו ריקן? אלא אמר - שמואל: קוצץ לו דינר.	שמואל:													סט:
וסבר רב: אין קוצצין לו דינר.														סט:
ריש עגלא לפטומא.	והאמר רב:													סט:
מאי לאו דאמר ליה: מותר שלישי בשכרך?														סט:
לא, דקאמר ליה: אי מותר שלישי, אי ריש עגלא לפטומא.														סט:
איבעית אימא: כי קאמר רב מותר שלישי בשכרך מותר - כגון דאית ליה בהמה לדידיה, דאמרי אינשי: גביל לתורא, גביל לתורי.														סט:
רבי אלעזר מהגרוניא זבין בהמה, ויהיב ליה לאריסיה מפטים ליה, ויהיב ליה רישא באגריה, ויהיב פלגא רווחא.	[רבי אלעזר מהגרוניא]													סט:
אמרה ליה דביתוהו: אי משתפת בהדיה יהיב לך נמי אליתא.														סט:
אזל זבין בהדיה, פליג ליה מאליתא.														סט:
תא נפלגיה לרישא.	אמר ליה: [רבי אלעזר מהגרוניא]													סט:
אמר ליה: השתא כמעיקרא נמי לא?														סט:
עד האי דנא זווי דידי הווי, אי לא הוה יהיבנא לך טפי פורתא - מיהזי כרבית, השתא שותפי אנן. מאי קאמרת טרחנא טפי פורתא - אמרי אינשי: סתם אריסא למרי ארעא קמשעבד נפשיה לאתויי ליה רעיא.	אמר ליה: [רבי אלעזר מהגרוניא]													סט:
השם בהמה לחבירו, עד מתי חייב לטפל בה? סומכוס אומר: באתונות שמונה עשר חדש, בגודרות עשרים וארבעה חדש. ואם בא לחלוק בתוך זמנו - חברו מעכב עליו, אבל אינו דומה טיפולה של שנה זו לטיפולה של שנה אחרת.	תנו רבנן: [סומכוס]													סט:
מאי אבל דקאמר														סט:
אלא: לפי שאינו דומה טיפולה של שנה זו לטיפולה של שנה אחרת.														סט:
השם בהמה לחבירו, עד מתי חייב לטפל בולדות - בדקה שלשים יום, ובגסה חמשים יום.	תניא אידך: [ת"ק]													סט:
בדקה שלשה חדשים, מפני טיפולה מרובה.	רבי יוסי:													סט:
מאי טיפולה מרובה?														סט:
מפני ששיניה דקות.														סט:
מכאן ואילך נוטל מחצה שלו, וחצי מחצה בשל חבירו.														סט:
רב מנשיא בר גאד שקל מחצה שלו וחצי מחצה בשל חבירו. אתא לקמיה דאביי.														סט:
מאן פלג לך? ועוד: מקום שנהגו לגדל הוא	אמר ליה: [אביי]													סט:
מקום שנהגו לגדל - יגדילו.	ותנן:													סט:

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה	statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה												
מקרא- key: בבא מציעא- איזהו נשך מימרא מאן דאמר													
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
הנהו תרי כותאי דעבוד עסקא בהדי הדדי, אזיל חד מנייהו פליג זוזי בלא דעתיה דחבריה. אתו לקמיה דרב פפא.										◊	○	סט:	
מאי נפקא מינה?	אמר ליה: [רב פפא]									■		סט:	
זוזי כמהן דפליגי דמו.	הכי אמר רב נחמן:									■	◊	סט:	
לשנה זבון חמרא בהדי הדדי, קם אידך פליג ליה בלא דעתיה דחבריה. אתו לקמיה דרב פפא.										○	◊	סט:	
אמר ליה: מאן פלג לך?	אמר ליה: [רב פפא]									■		סט:	
אמר ליה: קא חזינא דבתר ידי קא אתי מר.										○		סט:	
כהאי גונא ודאי צריך לאודועיה. זוזי, מי שקיל טבי ושביק חסרי? חמרא, כולי עלמא ידעי דאיכא דבסיים ואיכא דלא בסיים.	רב פפא:									■	◊	סט:	
זוזי כמהן דפליגי דמו.	גופא, אמר רב נחמן:										■	◊	סט:
הני מילי טבי וטבי, תקולי ותקולי. אבל טבי ותקולי - לא.											■	◊	סט:
רב חמא הוה מוגר זוזי בפשיטא ביומא, כלו זוזי דרב חמא.	[רב חמא]									○	◊	סט:	
מאי שנא ממרא.	הוא סבר: [רב חמא]										■		סט:
ולא היא, מרא הדרא בעינא וידיע פחתיה, זוזי לא הדרי בעינייהו ולא ידיע פחתיה.											■	◊	סט:
שרי ליה לאיניש למימר ליה לחבריה: הילך ארבעה זוזי ואופייה לפלניא זוזי, לא אסרה תורה אלא רבית הבאה מלוה למלוה.	רבא:										■	◊	סט:
שרי ליה לאיניש למימר ליה לחבריה: שקיל לך ארבעה זוזי ואמור ליה לפלוני לאופוזן זוזי. מאי טעמא - שכר אמירה קא שקיל.	ואמר רבא:										■	◊	סט:
כי הא דאבא מר בריה דרב פפא הוה שקיל אוגנא דקירא מקוראי, ואמר ליה לאבוה: אופינהו זוזי.	[אבא מר בריה דרב פפא]										○	◊	סט:
אכיל בריה דמר רבינא	אמרו ליה רבנן לרב פפא:										?		סט:
כל כי האי רביתא ניכול, לא אסרה תורה אלא רבית הבאה מלוה למלוה. הכא שכר אמירה קא שקיל, ושרי.	אמר להו: [רב פפא]										!	◊	סט:
שמיין פרה וחמור, וכל דבר שהוא עושה ואוכל, למחצה.											■		מג
מקום שנהגו לחלוק את הולדות מיד - חולקין, מקום שנהגו לגדל - יגדילו.											■		סט:
שמיין עגל עם אמו, וסיח עם אמו, ומפריז על שדהו, ואינו חושש משום רבית.	רבן שמעון בן גמליאל:										■		סט:
מפריז על שדהו ואינו חושש משום רבית. כיצד? השוכר את השדה מחבירו בעשרה כורים חטין לשנה, ואומר לו: תן לי מאתיים זוזי ואפרנסנה, ואני אעלה לך שנים עשר כורין לשנה - מותר. אבל אין מפריז לא על חנות ולא על ספינה.	תנו רבנן:										■	◊	סט:
פעמים שמפריז על חנות לצור בה צורה, ספינה לעשות לה איסקריא.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:										■	◊	סט:
חנות לצור בה צורתא - דצבו בה אינשי, והוי אגרא טפי.											■	■	סט:
ספינה לעשות לה איסקריא, כיון דשפירא איסקריא טפי אגרא טפי.											■	■	סט:
ספינתא, אמר רב: אגרא ופגרא.	[רב]										■	◊	סט:
אי אגרא - לא פגרא, אי פגרא - לא אגרא.	רב כהנא ורב אסי לרב:										?	◊	סט:
שתיק רב.											○		סט:
מאי טעמא שתיק רב? לא שמייעא ליה הא דתניא:	רב ששת:										?	◊	סט:
אף על פי שאמרו אין מקבלין צאן ברזל מיישראל, אבל מקבלין צאן ברזל מן הנכרים. אבל אמרו: השם פרה לחבירו ואמר לו: הרי פרתך עשויה עלי בשלשים דינר, ואני אעלה לך סלע בחדש - מותר, לפי שלא עשאה דמים.	[תניא]										■	?	סט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>מקרא-key:</p>	
בבא מציעא-איזהו נשך		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מזמרא	מאן דאמר				
ולא עשאה?		ז	ז		סט:
לא עשאה דמים מחיים, אלא לאחר מיתה.	רב ששת:	!	ז	◇	סט:
הלכתא: ספינה אגרא ופגרא.	רב פפא:			■ ◇	סט:
ונהגו בני כופרא: אגרא - בשעת משיכה, פגרא - בשעת שבירה.			○		ע:
אטו במנהגא תליא מילתא?			ז		ע:
משום דמתניתא תניא מנהגא.			!		ע:
מעות של יתומים מותר להלוותן ברבית.	רב ענן אמר שמואל:			■ ◇	ע:
משום דיתמי ניהו ספינא להו איסורא? יתמי דאכלי דלאו דידהו ליזלו בתר שבקייהו.	אמר ליה רב נחמן:		ז		ע:
אימא לי איזו, גופא דעובדא היכי הוה?	אמר ליה: [רב נחמן]		○	◇	ע:
ההוא דודא דבני מר עוקבא דהוה בי מר שמואל תקיל ויהיב ליה, תקיל ושקיל ליה. שקיל אגרא ושקיל פחתא, אי אגרא - לא פחתא, ואי פחתא - לא אגרא	אמר ליה: [רב ענן]		!	◇	ע:
כי הא - אפילו בדקנני נמי שרי למיעבד, דהא מקבלי עלייהו חוסכא דנחשא, דכמה דמקלי נחשא בציר דמיה.	אמר ליה: [רב נחמן]			■ ◇	ע:
מעות של יתומים מותר להלוותן קרוב לשכר ורחוק להפסד.	רבה בר שילא אמר רב חסדא, ואמרי לה אמר רבה בר יוסף בר חמא אמר רב ששת:			■ ◇	ע:
קרוב לשכר ורחוק להפסד - רשע, קרוב להפסד ורחוק לשכר - חסיד, קרוב לזה ולזה, רחוק מזה ומזה - זו היא מדת כל אדם.	תנו רבנן:		■ ז	◇	ע:
הני זוזי דיתמי היכי עבדינן להו?	רבה לרב יוסף:		ז		ע:
מותבינן להו בי דינא, ויהבינן להו זוזא זוזא.	אמר ליה: [רב יוסף]		!	◇	ע:
והא קא כליא קרנא	אמר ליה: [רבה]		ז		ע:
מר היכי עביד?	אמר ליה: [רב יוסף]		^		ע:
בדקינן גברא דאית ליה דהבא פריכא, ונקטינן דהבא מיניה, ויהבינן להו ניהליה קרוב לשכר ורחוק להפסד. - אבל דבר מסוים - לא, דלמא פקדון ניהו, ואתי מריה יהיב סימנין ושקיל ליה.	אמר ליה: [רבה]		!	◇	ע:
אמר רב אשי: תינה אי משתכח גברא דאית ליה דהבא פריכא, אי לא משתכח גברא דאית ליה דהבא פריכא ניכלו זוזי דיתמי?	רב אשי:		ז		ע:
חזינן גברא דמשפוי נכסיה, ומיהימן, ושמע דינא דאורייתא ולא מקבל שמתא דרבנן, ויהבינן להו ניהליה בבי דינא.	אלא: אמר רב אשי:		!	◇	ע:
אינן מקבלין צאן ברזל מישראל מפני שהוא רבית, אבל מקבלין צאן ברזל מן הנכרים, ולוין מהן ומלוין אותן ברבית, וכן בגר תושב.				■	ע:
מלוה ישראל מעותיו של נכרי מדעת הנכרי, אבל לא מדעת ישראל.				■	ע:
למימרא דברשותא דמקבל קיימא?			ז		ע:
המקבל צאן ברזל מן הנכרים - ולדות פטורין מן הבכורה	ורמינהו:		■ ז	◇	ע:
לא קשיא הא - דמקבל עליה אונסא וזולא, הא - דלא קביל עליה אונסא וזולא.	אביי:		!	◇	ע:
אי דקביל עליה מרה אונסא וזולא - צאן ברזל קרית ליה? - ועוד: אדתני סיפא:	אמר ליה רבא:		ז	◇	ע:
אבל מקבלין צאן ברזל מן הנכרים	[סיפא]		■ ז	◇	ע:
ליפלוג בדידיה: במה דברים אמורים - דלא קביל עליה אונסא וזולא, אבל קביל מרה אונסא וזולא - שפיר דמי.			ז		ע:
אידי ואידי דלא קביל עליה מרה אונסא וזולא, וגבי בכורות היינו טעם דולדות פטורין מן הבכורה - כיון דאי לא יהיב זוזי אתי נכרי תפיס לה לבהמה, ואי לא משכח לה לבהמה תפיס להו לולדות, והוי ליה יד נכרי באמצע. וכל יד נכרי באמצע - פטור מן הבכורה.	אלא אמר רבא:		!	◇	ע:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- story-מעשה- O	statement-מימרא ◇ קושיא- challenge- question-שאלה- ! תירוץ- answer- proof-ראיה-
--	--

בבא מציעא-איזהו נשך		Talmud Navigator										
מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(משלי כ"ח) מרבה הונו בנשך ותרבות לחונן דלים יקבצנו.											◇	עא.
מאי לחונן דלים?											^	עא.
כגון שבור מלכא.	רב:										◇	עא.
לא נצרכא, אלא דאפילו רבית דנכרי.	רב נחמן: אמר לי הונא:										!	עא.
(דברים כ"ג) לנכרי תשיך, מאי תשיך - לאו תשוך?	איתיביה רבא לרב נחמן:										?	עא.
לא, תשיך.											!	עא.
לא סגי דלאו הכי?											?	עא.
לאפוקי אחיך דלא.											!	עא.
אחיך בהדיא כתב ביה ולאחיך לא תשיך											?	עא.
לעבור עליו בעשה ולא תעשה.											!	עא.
ליון מהן ומלוין אותם ברבית, וכן בגר תושב	איתיביה:										?	עא.
לא נצרכא, אלא בכדי חייו.	רב חייא בריה דרב הונא:										!	עא.
הכא בתלמידי חכמים עסקינן. טעמא מאי גזור רבנן - שמא ילמוד ממעשיו, וכיון דתלמיד חכם הוא - לא ילמוד ממעשיו.	רבינא:										!	עא.
איכא דמתני לה להא דרב הונא אהא:											■	עא.
(שמות כ"ב) אם כסף תלוה את עמי את העני עמך, עמי ונכרי - עמי קודם, עני ועשיר - עני קודם, ענייך ועניי עירך - ענייך קודמין, עניי עירך ועניי עיר אחרת - עניי עירך קודמין.	דתני רב יוסף:										■ ■	עא.
עמי ונכרי עמי קודם	אמר מר:										■	עא.
פשיטא											?	עא.
לא נצרכא דאפילו לנכרי ברבית ולישראל בהנמ.	רב נחמן אמר לי הונא:										!	עא.
בא וראה סמיות עיניהם של מלוי ברבית: אדם קורא לחבירו רשע - יורד עמו לחייו. והם מביאין עדים ולבלר וקולמוס ודיו, וכותבין וחותמין: פלוני זה כפר באלהי ישראל.	תניא, אמר רבי יוסי:										■	עא.
כל מי שיש לו מעות ומלוה אותם שלא ברבית - עליו הכתוב אומר (תהלים ט"ו) כספו לא נתן בנשך ושחד על נקי לא לקח עשה אלה לא ימוט לעולם. הא למדת שכל המלוה ברבית נכסיו מתמוטטין.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:										■	עא.
והא קאי חזינן דלא מוזפי ברבית וקא מתמוטטין											?	עא.
הללו מתמוטטין ועולין, והללו מתמוטטין ואינן עולין.	רבי אלעזר:										!	עא.
(חבוקק א') למה תביט בוגדים תחריש כבלע רשע צדיק ממנו - אמר רב הונא: צדיק ממנו - בולע, צדיק גמור - אינו בולע.											■	עא.
גר צדק האמור לענין מכירה, וגר תושב האמור לענין רבית איני יודע מה הוא.	תניא, רבי:										■	עא.
גר צדק האמור לענין מכירה - דכתיב (ויקרא כ"ה) וכי ימוך אחיך עמך ונמכר לך, ולא לך אלא לגר, שנאמר (ויקרא כ"ה) לגר, ולא לגר צדק אלא לגר תושב, שנאמר (ויקרא כ"ה) לגר תושב. משפחת גר - זה הנכרי, כשהוא אומר או לעקר - זה הנמכר לעבודת כוכבים עצמה.											■ ■	עא.
ולא לך אלא לגר שנאמר לגר.	אמר מר:										■	עא.
למימר דגר קני עבד עברי?											?	עא.
אין גר נקנה בעבד עברי, ואין אשה וגר קונין עבד עברי. גר לא נקנה בעבד עברי - (ויקרא כ"ה) ושב אל משפחתו, בעיניו, והא ליכא. ואין אשה וגר קונין עבד עברי, אשה - לאו אורח ארעא. גר נמי, גמירי דמקני - קני, דלא מקני - לא קני.	ורמיניה:										■ ?	עא.
אינו קונה ודינו כישראל, אבל קונה ודינו כנכרי.	רב נחמן בר יצחק:										!	עא.

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מקרא-key:	מאן דאמר												
בבא מציעא-איזהו נשך	מזמרא												
הנרצע והנמכר לנכרי אינו עובד לא את הבן ולא את הבת.	דתניא:	!										עא:	
ואין אשה וגר קונון עבר עברי	אמר מר:	■										עא:	
נימא דלא כרבן שמעון בן גמליאל		?										עא:	
אשה קונה את השפחות ואינה קונה את העבדים.	דתניא: [ת"ק]	■	?									עא:	
אף קונה את העבדים.	רבן שמעון בן גמליאל:	■	?									עא:	
אפילו תימא רבן שמעון בן גמליאל, ולא קשיא: כאן - בעבד עברי, כאן בעבד כנעני. עבד עברי - צניע לה, עבד כנעני - פריץ לה.		!										עא:	
ארמלתא לא תרבי כלבא, ולא תשרי בר בי רב באושפיזא.	אלא הא דתני רב יוסף:	■	?									עא:	
בשלמא בר בי רב - צניע לה, אלא כלבא כיון דמסריך בה - מירתתא		?										עא:	
כיון דכי שדיא ליה אמצא מסריך בתרה, אמרי אינשי: משום אמצא דשדיא ליה הוא דמסריך.	אמרי:	!										עא:	
גר תושב האמור לענין רבית, מאי היא? דכתיב (ויקרא כ"ה) וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך אל תקח מאתו נשך ותרבית ויראת מאלהיך וחי אחיך עמך.												עא:	
ליון מהן ומלוין אותן ברבית, וכן בגר תושב	ורמינהי:	■	?									עא:	
מי כתיב אל תקח מאתם? מאתו כתיב - מישראל.	רב נחמן בר יצחק:	!										עא:	
אל תקח מאתו נשך ותרבית - אבל אתה נעשה לו ערב	תנו רבנן:											עא:	
ערב למאן?												עא:	
אילמא ערב לישראל		!										עא:	
אלו עוברין בלא תעשה: המלוה והלוה, הערב והעדים	והא תנא:	■	?									עא:	
אלא לנכרי.		!										עא:	
וכיון דדיניה דנכרי דאזיל בתר ערבא - איהו ניהו דקא שקיל מיניה רביתא		?										עא:	
שקיבל עליו לדון בדיני ישראל.	רב ששת:	!										עא:	
אי קיבל עליו לדון בדיני ישראל - רבית נמי לא לשקול		?										עא:	
שקיבל עליו לזו, ולא קיבל עליו לזו.	רב ששת:	!										עא:	
מלוה ישראל מעותיו של נכרי מדעת הנכרי כו'.												עא:	
מלוה ישראל מעותיו של נכרי מדעת הנכרי, אבל לא מדעת ישראל. כיצד? ישראל שלוה מעות מן הנכרי ברבית, וביקש להחזירם לו. מצאו ישראל אחר ואמר לו: תנם לי, ואני אעלה לך כדרך שאתה מעלה לו - אסור. ואם העמידו אצל נכרי - מותר.	תנו רבנן:											עא:	
וכן נכרי שלוה מעות מישראל ברבית, וביקש להחזירם לו, מצאו ישראל אחר ואמר לו: תנם לי, ואני אעלה לך כדרך שאתה מעלה לו - מותר. ואם העמידו אצל ישראל - אסור.												עא:	
בשלמא סיפא - לחומרא, אלא רישא, כיון דאין שליחות לנכרי - איהו ניהו דקא שקיל מיניה רביתא		?										עא:	
הכא במאי עסקינן - כגון דאמר ליה: הניחם על גבי קרקע והיפטר.	רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא:	!										עא:	
אי הכי מאי למימרא?		?										עא:	
כגון שנטל ונתן ביד.	אלא אמר רב פפא:	!										עא:	
ואכתי, מאי למימרא?		?										עא:	
מהו דתימא: נכרי גופיה כי עביד - אדעתא דישראל קא גמיר ויהיב, קא משמע לן.		!										עא:	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
בבא מציעא-איזהו נשך	מאי דאמר															
מימרא	מאי דאמר															
כי אמרינן אין שליחות לנכרי - הני מילי - בתרומה, אבל בכל התורה כולה - יש שליחות לנכרי.	רב אשי:											!	◇	עא:		
והא דרב אשי בדותא היא, מאי שנא תרומה דלא - דכתיב (במדבר י"ח) אתם גם אתם מה אתם בני ברית - אף שלוחכם נמי בני ברית. שליחות דכל התורה כולה נמי מתרומה גמרינן לה. אלא דרב אשי בדותא היא.												■	◇	עא:		
כי אמרינן אין שליחות לנכרי - הני מילי אינהו לדידן, אבל אנן לדידהו הוינא להו שליח.	איכא דאמרי, אמר רב אשי:											!	◇	עא:		
והא דרב אשי בדותא היא. מאי שנא אינהו לדידן דלא - דכתיב אתם, גם אתם לרבות שלוחכם מה אתם בני ברית - אף שלוחכם בני ברית, אנן לדידהו נמי, מה אתם בני ברית קאמר. אלא הא דרב אשי בדותא היא.												■	◇	עא:		
נהי דשליחות לנכרי לית ליה, זכיה מדרבנן אית ליה. מידי דהוי אקטן, קטן לאו אף על גב דלית ליה שליחות אית ליה זכיה מדרבנן. הכא נמי לא שנא.	רבינא:											!	◇	עא:		
ולא היא, ישראל אתי לכלל שליחות, נכרי לא אתי לכלל שליחות.												■	◇	עב:		
ישראל שלוח מעות מן הנכרי ברבית, וזקפן עליו במלוה, ונתגייר, אם קודם שנתגייר זקפן עליו במלוה - גובה את הקרן וגובה את הרבית. ואם לאחר שנתגייר זקפן עליו במלוה - גובה את הקרן ואינו גובה את הרבית.	תנו רבנן:											■	◇	עב:		
וכן נכרי שלוח מעות מישראל ברבית וזקפן עליו במלוה ונתגייר, אם עד שלא נתגייר זקפן עליו במלוה - גובה את הקרן וגובה את הרבית, אם משנתגייר זקפן עליו במלוה - גובה את הקרן ואינו גובה את הרבית.	[ת"ק]											◆	■	◇	עב:	
נכרי שלוח מעות מישראל ברבית - בין כך ובין כך גובה את הקרן וגובה את הרבית.	רבי יוסי:											◆	■	◇	עב:	
הלכה כרבי יוסי.	רבא אמר רב חסדא אמר רב הונא:											■	◇	עב:		
מאי טעמא דרבי יוסי - כדי שלא יאמרו בשביל מעותיו נתגייר זה.	רבא:											■		עב:		
שטר שכתוב בו רבית - קונסין אותו, ואינו גובה לא את הקרן ולא את הרבית, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											◆	■	◇	עב:	
גובה את הקרן ואינו גובה את הרבית.	הכמים:											◆	■	◇	עב:	
במאי קמיפלגי?												^		עב:		
קנסינן התירא משום איסורא	רבי מאיר סבר:											◆	■	!	◇	עב:
לא קנסינן התירא משום איסורא.	רבנן סברי:											◆	■	!	◇	עב:
שטרי חוב המוקדמין - פסולין, והמאוחרין - כשרין.	תנו התם:												■		עב:	
מוקדמין אמאי פסולין? נהי דלא גבו מזמן ראשון, ניגבו מזמן שני												?	◇	עב:		
במהלוקת שנויה, ורבי מאיר היא.	רבי שמעון בן לקיש:											!	◇	עב:		
אפילו תימא רבנן, גזירה שמא יגבה מזמן ראשון.	רבי יוחנן:											!	◇	עב:		
ההוא גברא דמשכין ליה פרדיסא לחבריה, אכלה תלת שני. אמר ליה: אי מזבינת לה ניהלי - מוטב, ואי לא - כבישנא לה לשטר משכנתא, ואמינא: לקוחה היא בידי.												○	◇	עב:		
אזל, קם אקנייה לבנו קטן, והדר זבנה ניהליה												○	◇	עב:		
זביני - ודאי לא הוי זביני, זוזי, כמלוה בשטר דמו וגובה מנכסים משועבדים, או דילמא: כמלוה על פה דמו ואינו גובה מנכסים משועבדים?												^		עב:		
ולאו היינו דרבי אסי?	אביי:											!	◇	עב:		
מודה בשטר שכתבו - אינו צריך לקיימו, וגובה מנכסים משועבדים.	דאמר רבי אסי:											■	!	◇	עב:	
מי דמי? התם - ניתן להכתב, הכא - לא ניתן להכתב.	אמר ליה רבא:											?	◇	עב:		
יתבי מרימר וקאמר להא שמעתא.	[מרימר]											○		עב:		
אלא הא דאמר רבי יוחנן גזירה שמא יגבה מזמן ראשון, נימא: לא ניתן ליכתב	רבינא למרימר:											?	◇	עב:		
הכי השתא התם - נהי דלא ניתן ליכתב מזמן ראשון - אבל ניתן ליכתב מזמן שני, הכא - לא ניתן ליכתב כלל.	אמר ליה: [מרימר]											!	◇	עב:		
לשבה קרקעות כיצד? הרי שגול שדה מחבירו ומכרה לאחר והשביחה, והרי היא יוצאה מתחת ידו, כשהוא גובה - גובה את הקרן מנכסים משועבדים, ושבה גובה מנכסים בני חורין.	אלא הא דתניא:											?	◇	עב:		

<p>disputants- חולקים ♦ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת < story- מעשה O</p>		<p>מיימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>													
<p>בבא מציעא-איזהו נשך</p>		<p>מאי דאמר</p>															
<p>מיימרא</p>																	
<p>נימא: לא ניתן ליכתב</p>				ז													עב:
<p>הכי השתא התם, אי למאן דאמר ניהא ליה דלא ניקרייה גולנא, אי למאן דאמר ניהא ליה דליקום בהימנותיה - מפייס ליה למריה ומוקים ליה לשטריה, הכא - לאברוחי מיניה קמכוין, שטרא מקיים ליה? אין פוסקין על הפירות עד שיצא השער, יצא השער - פוסקין, ואף על פי שאין לזה יש לזה.</p>																	עב:
<p>היה הוא תחילה לקוצרים - פוסק עמו על הגדיש, ועל העביט של ענבים, ועל המעטן של זיתים, ועל הביצים של יוצר, ועל הסיד מששקעו בכבשן.</p>																	עב:
<p>ופוסק עמו על הזבל כל ימות השנה</p>		[ת"ק]															עב:
<p>אין פוסקין על הזבל אלא אם כן היתה לו זבל באשפה</p>		רבי יוסי:															עב:
<p>מתירים.</p>		הכמים:															עב:
<p>ופוסק עמו בשער הגבוה</p>																	עב:
<p>אף על פי שלא פסק עמו בשער הגבוה - יכול לומר: תן לי כזה או תן לי את מעותי.</p>		רבי יהודה:															עב:
<p>אין פוסקין על השער שבשוק.</p>		רבי אסי אמר רבי יוחנן:															עב:
<p>אמר רבי יוחנן אפילו כדורמוס הזה?</p>		רבי זירא לרבי אסי:		ז													עב:
<p>לא אמר רבי יוחנן אלא בשוק של עיירות, דלא קביעי תרעייהו.</p>		אמר ליה: [רבי אסי]															עב:
<p>ולמאן דסליק אדעתין מעיקרא דאמר רבי יוחנן אפילו כדורמוס הזה, אלא מתניתין דקתני</p>				ז													עב:
<p>אין פוסקין על הפירות עד שיצא השער, יצא השער - פוסקין</p>		[תנן]															עב:
<p>היכי משכחת לה?</p>				ז													עב:
<p>מתניתין בחיטי דאכלבי וארבי, דמשוך תרעיה טפי.</p>																	עב:
<p>אין פוסקין על הפירות עד שיצא השער, יצא השער פוסקין, אף על פי שאין לזה יש לזה.</p>		תנו רבנן:															עב:
<p>היו חדשות מארבע וישנות משלש - אין פוסקין עד שיצא השער לחדש ולישן.</p>																	עב:
<p>היו לקוטות מארבע, ולכל אדם משלש - אין פוסקין עד שיצא השער ללוקט ולמוכר.</p>																	עב:
<p>פוסקין ללקוטות כשער הלקוטות.</p>		רב נחמן:															עב:
<p>מאי שנא לוקט - דאי לית ליה יזוף מלקוט חבריה, בעל הבית נמי יזוף מלקוט</p>		רבא לרב נחמן:		ז													עב:
<p>בעל הבית זילא ביה מילתא למיזוף מלקוט.</p>		אמר ליה: [רב נחמן]															עב:
<p>איבעית אימא: מאן דיהיב זוזי לבעל הבית - אפירי שפירי יהיב.</p>																	עב:
<p>אין לויין על שער שבשוק.</p>		רב ששת אמר רב הונא:															עב:
<p>ומי אמר רב הונא הכי?</p>		רב יוסף בר חמא לרב ששת, ואמרי לה רב יוסי בר אבא לרב ששת:		ז													עב:
<p>הני בני בי רב דיזופי בתשרי ופרעי בטבת, שרי או אסיר?</p>		והא בעי מיניה מרב הונא:															עב:
<p>הא חיטי בהיני והא חיטי בשילי, אי בעי זבני ופרעי ליה.</p>		אמר להו: [רב הונא]															עב:
<p>מעיקרא סבר רב הונא: אין לויין, כיון דשמעה להא</p>																	עב:
<p>לויין</p>		דאמר רבי שמואל בר חייא אמר רבי אלעזר:															עב:
<p>אמר איהו נמי לויין.</p>																	עב:

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת < story-מעשה O</p>		<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer! v ראיה-proof ■</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>																	
בבא מציעא-איזהו נשך		מימרא		מאן דאמר																	
המוליך חבילה ממקום למקום, מצאו חבירו ואמר לו: תנה לי ואני אעלה לך כדרך שמעלין לך באותו מקום. ברשות מוכר - מותר, ברשות לוקח - אסור.		תנו רבנן:																		עב:	
המוליך פירות ממקום למקום, מצאו חבירו ואמר לו: תנם לי ואני אעלה לך פירות שיש לי באותו מקום, אם יש לו פירות באותו מקום - מותר, ואם לאו - אסור.																				עג.	
והחמירין מעלים במקום היוקר כבמקום הזול, ואינן חוששין.																				עג.	
מאי טעמא?																				עג.	
ניחא להו דמגלו להו תרעא		רב פפא:																		עג.	
ניחא להו דמזולי גביהו.		רב אחא בריה דרב איקא:																		עג.	
מאי בינייהו?																				עג.	
איכא בינייהו: תגרא חדתא.																				עג.	
בסורא אזלי ארבעה ארבעה, בכפרי אזלן שיתא שיתא. יהיב רב זווי לחמרי, וקביל עליה אונסא דאורחא, ושקיל מינייהו חמשה.		[רב]																		עג.	
ונשקול שיתא																				עג.	
אדם חשוב שאני.																				עג.	
מהו לעשות בגרוטאות כן?		בעא מיניה רבי אסי מרבי יוחנן:																		עג.	
ביקש רבי ישמעאל ברבי יוסי לעשות כן בכלי פשתן, ולא הניחו רבי.		אמר ליה: [רבי יוחנן]																		עג.	
ביקש רבי לעשות בגרוטאות כן, ולא הניחו רבי ישמעאל ברבי יוסי.		איכא דאמרי:																		עג.	
פרדיסא, רב אסר		[רב]																		עג.	
שרי.		שמואל:																		עג.	
רב אסר, כיון דלקמיה שויה טפי - מתחזי כי אגר נטר ליה.		[רב]																		עג.	
ושמואל שרי, כיון דהוי ביה תיהא - לא מיחזי כי אגר נטר ליה.		[שמואל]																		עג.	
ומודי רב בתורי, דנפיש פסידייהו.		רב שימי בר חייא:																		עג.	
אמר להו שמואל להנהו דשבשי שבשא: הפוכו בארעא, כי היכי דקני לכו גופא דארעא. ואי לא - הויה לכו כהלואה, ואסור.		[שמואל]																			עג.
אמר להו רבא להנהו דמנטרי באגרי: פוקו הפוכו בבי דרי, כי היכי דלא תשתלם שכירות דידכו עד ההיא שעתא, דשכירות אינה משתלמת אלא בסוף, וההיא שעתא אוזולי דקא מזולי גבייכו.		[רבא]																			עג.
קא אכיל מר רבית דכולי עלמא שקלי ארבעה ומסלקי לאריסא בניסן, מר נטר להו עד אייר, ושקיל שיתא		רבנן לרבא:																			עג.
אתון קא עבדייתון שלא כדון ארעא לאריס משתעבד, אי אתון מסלקיתו להו בניסן - מפסידתו להו בכמה, אנא נטרנא להו עד אייר ומרווחנא להו בכמה.		אמר להו: [רבא]																			עג.
רב מרי בר רחל משכן ליה ההוא נכרי ביתא, הדר זבנה לרבא.																					עג:
נטר תריסר ירחי שתא, שקל אגר ביתא אמשי ליה לרבא, אמר ליה: האי דלא אמטאי למר אגר ביתא עד האידנא דסתם משכנתא שתא, אי בעי נכרי לסלקי לא הוה מצי מסלק לי, השתא לשקול מר אגר ביתא. אי הוה ידענא דהוה ממושכן ליה למר לא הוה זכיננא ליה. השתא כדיניהם עבדינן לך, כל אימת דלא מסלקי בזווי לא שקיל אגר ביתא, אנא נמי לא שקילנא מינך אגר ביתא עד דמסלקנא לך בזווי.		אמר ליה: [רבא]																			עג:
חזי מר רבנן דקא אכלי רביתא, דיהבי זווי אחמרא בתשרי ומבחרה לה בטבת.		רבא מברניש לרב אשי:																			עג:
אינהו נמי, אחמרא קא יהבי, אחלא - לא קא יהבי. מעיקרא דחמרא - חמרא, דחלא חלא, ההיא שעתא הוא דקמבחרה.		אמר ליה: [רב אשי]																			עג:
רבינא הוה יהיב זווי לבני אקרא דשנוותא ושפכי ליה טפי כופיתא. אתא לקמיה דרב אשי, אמר ליה: מי שרי?		[רבינא]																			עג:
אינ, אחולי הוא דקא מחלי גבך.		אמר ליה: [רב אשי]																			עג:

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה O </p>		<p style="text-align: center;"> statement-מימרא ■ קושיא-challenge † שאלה-question ^ ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>											
מקרא-key:													
בבא מציעא-איזהו נשך													
מימרא		מאן דאמר											
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הא ארעא לאו דידהו היא	אמר ליה: [רבינא]											‡	עג:
אמר ליה: ארעא לטסקא משעבדא, ומלכא אמר: מאן דיהיב טסקא - ליכול ארעא.	אמר ליה: [רב אשי]											◇	עג:
חזי מר הני רבנן דיהבי זוזי אכרגא דאינשי ומשעבדי בהו טפי	רב פפא לרבא:											○ ◇	עג:
השתא איכו שכיבא לא אמרי לכו הא מילתא.	אמר ליה: [רבא]											○	עג:
מיהוקיייהו דהני בטפסא דמלכא מנח, ומלכא אמר: מאן דלא יהיב כרגא לשתעביד למאן דיהיב כרגא.	הכי אמר רב ששת:											■ ○ ◇	עג:
רב סעורם אחוה דרבא הוה תקיף אינשי דלא מעלו, ומעייל להו בגוהרקא דרבא.	[רב סעורם אחוה דרבא]											○ ◇	עג:
שפיר קא עבדת	אמר ליה רבא:											■	עג:
ראית שאינו נוהג כשורה, מנין שאתה רשאי להשתעבד בו - תלמוד לומר (ויקרא כ"ה) לעולם בהם תעבדו ובאחיקם. יכול אפילו נוהג כשורה - תלמוד לומר ובאחיקם בני ישראל איש באחיו וגו'.	דתנינא:											■ ■ ◇	עג:
אמר רב חמא: האי מאן דיהיב זוזי לחבריה למיזבן ליה חמרא, ופשע ולא זבין ליה - משלם ליה כדקא אזיל אפרוותא דוולשפט.	רב חמא:											■ ◇	עג:
אמרייתא לשמעתיא קמיה דרב זביד מנהרדעא.	אמימר:											○	עג:
כי קאמר רב חמא - הני מילי ביין סתם, אבל ביין זה - לא, מי יימר דמזבני ליה ניהליה?	אמר: [רב זביד מנהרדעא]											■ ◇	עג:
אפילו סתם נמי לא, מאי טעמא? אסמכתא היא, ואסמכתא לא קניא.	רב אשי:											■ ◇	עג:
ולרב אשי מאי שנא מהא דתנן:												‡	עג:
אם אוכיר ולא אעביד - אשלם במיטבא	[תנן]											■ ‡ ◇	עג:
התם בידו הכא לאו בידו.												!	עג:
הני בי תלתא דיהבי זוזי לחד למזבן להו מידי, וזבן לחד מינייהו - זבן לכולהו. ולא אמרן אלא דלא צר וחתים איניש להודיה, אבל צר וחתים איניש להודיה - למאן דזבן זבן, ולמאן דלא זבן - לא זבן.	רבא:											■ ◇	עד:
האי סיטומתא קניא.	רב פפי משמיה דרבא:											■ ◇	עד:
למאי הלכתא?												‡	עד:
למקניא ממש	רב חביבא:											◆ ! ◇	עד:
לקבולי עליה מי שפרע.	רבנן:											◆ ! ◇	עד:
והלכתא: לקבולי עליה מי שפרע. ובאתרא דנהיגו למקני ממש - קנו.												■ ◇	עד: